

Sygn. akt II Ka 77/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

18 września 2020r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Agata Wilczewska

Sędziowie: Sędzia SO Waldemar Cytrowski

Sędzia SO Marek Ziółkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale prokuratora Jacka Górskiego

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2020r.

sprawy **M. W.**

oskarżonego z art.177§1i2k.k. w zw. z art.11§2k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupcy

z dnia 14 listopada 2019r., sygn. akt II K 97/17,

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50zł i wymierza mu opłatę w kwocie 180zł za to postępowanie.

Marek Ziółkowski Agata Wilczewska Waldemar Cytrowski

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 77/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Słupcy z dnia 14 listopada 2019 r., sygn. akt II K 97/17.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obrońca orzeczeniu zarzucił naruszenie:</p> <p>1. art. 438 pkt 2 k.p.k. poprzez obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie:</p> <p>a) art. 201 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów, m.in. niepełnej opinii biegłego, która mimo, iż niepełna i sprzeczna stanowiła podstawę ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia,</p> <p>b) art. 200 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów i bezzasadne przyjęcie wbrew treści opinii biegłych z 2017 r. i z 2019 r., iż tylne opony samochodu miały taki sam bieżnik i tym samym brak ustaleń jak powyższe miało wpływ na przebieg zdarzenia, zwłaszcza w sytuacji gdy bezsporne jest, iż samochód wpadł w poślizg tylną osią,</p> <p>c) art. 193 § 1 k.p.k. poprzez niepowołanie biegłych i uznanie, bez zasięgnięcia opinii specjalistów, że oskarżony popełnił błąd w technice jazdy oraz, że pojazd którym poruszał się poprawnie wskazywał prędkość poruszania się pojazdu, mimo że aby te informacje pozyskać niezbędna jest wiedza specjalistyczna, a biegli powołani w sprawie przyznali, iż jest powszechnie znane iż wskazania prędkościomierzy samochodowych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>zawyżają wskazania prędkości średnio o 10 km/h;</p> <p>2.art. 438 pkt 3 k.p.k. poprzez błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotne znaczenie i mający wpływ na treść wyroku, polegający na błędnym przyjęciu, iż:</p> <p>- doszło do umyślnego naruszenia przepisów o ruchu drogowym, co skutkowało tym, że jedna z pokrzywdzonych osób poniosła śmierć na miejscu, jedna odniosła obrażenia skutkujące naruszeniem czynności narządów jego ciała na czas dłuższy od 7 dni oraz jedna z pokrzywdzonych odniosła obrażenia, które skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała na czas nie dłuższy niż 7 dni, mimo że oskarżony nie naruszył przepisów ruchu drogowego, a można to było wywnioskować na podstawie całości przedstawionych w sprawie dowodów;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy okazały się bezzasadne. Sąd odwoławczy w toku kontroli apelacyjnej nie dopatrył się błędów w ustaleniach faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji, które nosiłyby cechy „błędów braku” czy błędów dowolności”.</p> <p>Ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdyż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem</p>		

dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.). Sąd wydał wyrok na podstawie analizy całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, mających znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, wobec czego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia treści art. 410 k.p.k.

W ocenie Sądu odwoławczego, zebrany w sprawie materiał dowodowy, prawidłowo oceniony przez Sąd I instancji, w sposób niewątpliwy potwierdza sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. Potwierdza też umyślne naruszenie przez niego zasad w ruchu drogowym, które doprowadziło do nieumyślnego wypadku.

Niezasadny okazał się zarzut obrazy art. 201 k.p.k., bowiem wbrew twierdzeniom obrońcy opinie biegłych były pełne i jasne. Oba zespoły biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych doszły do zbliżonych wniosków zarówno w zakresie określenia przyczyn zdarzenia, tj. naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez oskarżonego, jak również braku wpływu betonowych wzmocnień wjazdów do posesji na przebieg zdarzenia oraz prędkości z jaką oskarżony prowadził pojazd. W tym zakresie nie można podzielić stanowiska skarżącego, powielonego również w piśmie, stanowiącym uzupełnienie apelacji, iż dopiero w momencie zetknięcia samochodu z przesłem doszło do utraty kontaktu samochodem z podłożem i jego wyrzuceniem w powietrze, czemu wprost przeczą ślady z miejsca wypadku, z których wynika, że na odcinku około sześciu metrów przed krawędzią

umocnionego betonowym słupem wjazdu do posesji numer (...) samochód został wyrzucony w górę i od tego punktu przeleciał do miejsca wypadku. Jednocześnie wnioski ze sporządzonych opinii, oparte o uszkodzenia pojazdu oraz ślady poruszania się po utracie panowania nad nim, jak również przyjęty wzór orłowskiego w zakresie ustalenia prędkości z jaką poruszał się pojazd między 94-98 km/h, znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków, według których prędkość z jaką oskarżony kierował pojazdem wynosiła 100-120 km/h, co pozostaje wprost w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego, iż pojazd poruszał się z prędkością około 60 km/h, z uwagi na co wyjaśnienia te nie zasługiwały na wiarę. Wbrew twierdzeniom obrońcy, wobec niemożności ustalenia dokładnej prędkości z jaką poruszał się pojazd, kierowany przez oskarżonego, biegli ustalili zakres tej prędkości, którego dolna granica wyniosła 94 km/h, zatem była wyższa od dozwolonej z jaką winien poruszać się oskarżony.

Ewentualne zawyżanie prędkości na liczniku pojazdu również nie mogło mieć znaczenia dla ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, gdyż nie może to prowadzić do zakładania przez kierowcę, że nie przekracza dozwolonej prędkości. Nie stosowanie się do wskazań liczników przez kierowcę w takiej sytuacji jest już godzeniem się na przekraczanie wskazywanej przez licznik prędkości.

Ponadto oba zespoły biegłych zgodnie stwierdziły, iż wbrew twierdzeniom obrony rzeźba bieżników tylnych opon nie miała w przedmiotowej sprawie wpływu na motorykę pojazdu, a układ

jezdny, kierowniczy i hamulcowy nie miał związku przyczynowego z zaistnieniem wypadku. Wskazać należy przy tym, iż to na kierującym pojazdem ciąży obowiązek dbania o pełną jego sprawność, zatem argumentacja obrońcy, iż w jego ocenie pojazd nie powinien zostać dopuszczony do ruchu jest niezasadna, tym bardziej iż z akt sprawy nie wynika okoliczność, by pojazd nie przeszedł pozytywnie okresowych przeglądów technicznych. Jednocześnie w odniesieniu do rozbieżności w zakresie bieżników opon, Sąd dokładnie wskazał skąd wynikły one pomiędzy zapisem w protokole oględzin, a treścią opinii S. B., uzasadniając szeroko dlaczego nie stanowią sprzeczności na gruncie niniejszej sprawy.

W świetle powyższego, nie może budzić wątpliwości, iż oskarżony kierując pojazdem w sposób umyślny przekroczył dozwoloną prędkość, która w miejscu, w którym doszło do wypadku wynosiła 90 km/h. Z uwagi na powyższe, Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny wskazanych opinii uznając je za logiczne, spójne, rzeczowe i wyczerpujące, z uwagi na co wbrew opinii obrony, niecelowe było powoływanie biegłych z zakresu techniki jazdy oraz techniki pojazdów, co wyklucza zasadność naruszenia przez Sąd art. 193 §1 k.p.k. Jednocześnie wbrew twierdzeniu obrońcy, wobec uznania, że oskarżony przekroczył dozwoloną prędkość, niecelowe również byłoby czynienie ustaleń w zakresie tego, czy przy poruszaniu się oskarżonego z prędkością dopuszczalną w skutek utraty kontroli nad pojazdem, dalsza jego droga byłaby taka sama.

Z kolei w odniesieniu do wniosków opinii oraz zeznań świadków nie można zgodzić się z zarzutem obrony w zakresie błędów w ustaleniach faktycznych, rozwiniętym przez obrońcę również w piśmie, stanowiącym uzupełnienie apelacji, która w swej istocie ma jedynie charakter polemiczny, a wnioski w niej zawarte stanowią subiektywne spostrzeżenia obrony w odniesieniu do prawidłowo ocenionego przez Sąd materiału dowodowego. Sąd I instancji dokonał rzetelnej analizy zeznań świadków, w tym B. B. (1), B. B. (2), W. J., J. B., D. M. czy B. B. (3), czemu dał wyraz w sporządzonym uzasadnieniu (k. 5-6 uz.), a co obrona zdaje się pomijać. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań ww. świadków niezasadne jest twierdzenie, iż oskarżony nie mógł przewidzieć okoliczności, iż na drogę wyskoczy zwierzę, a całe zdarzenie stanowiło jedynie nieszczęśliwy wypadek. Oskarżony jadąc z prędkością niebezpieczną w tych okolicznościach, nie obserwując należycie przedpola jazdy, mając nieduże doświadczenie w kierowaniu pojazdami, nie znając jeszcze dobrze pojazdu, którym kierował, pozbawił się możliwości właściwej reakcji na zaistniałą sytuację drogową

Jak zaś wynika z wyjaśnień samego oskarżonego złożonych na ostatniej rozprawie nie obserwował on należycie przedpola jazdy w tych warunkach, obserwował bowiem pojazd kolegi poruszający się za nim; on sam nie zauważył zwierzęcia na drodze, został o nim zaalarmowany jedynie przez pasażerów.

W świetle powyższego, Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił związek

przyczynowy pomiędzy zdarzeniem, tj. naruszeniem przez oskarżonego w sposób umyślny zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym poprzez jazdę przekraczającą dozwoloną prędkość i nieadekwatną reakcję oskarżonego na obecność zajęca na drodze poprzez gwałtowną zmianę kierunku jazdy, a skutkiem w postaci wypadku, w którym jedna osoba poniosła śmierć, a dwie kolejne odniosły obrażenia.

Kierunek apelacji obligował Sąd odwoławczy do kontroli w zakresie orzeczonej kary, środka karnego oraz pozostałych rozstrzygnięć w zakresie orzeczenia wobec oskarżonego w okresie próby dozoru kuratora oraz obowiązku pisemnego przeproszenia pokrzywdzonych oraz obowiązku zapłaty na rzecz pokrzywdzonych częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, jednakże również w tym zakresie kontrola instancyjna nie wykazała jakichkolwiek uchybień.

Wniosek

Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji, wobec czego wnioski obrońcy nie zasługiwały na uwzględnienie.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wina oskarżonego, okres warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, rozstrzygnięcie w zakresie oddania oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, rozstrzygnięcie w zakresie pisemnego przeproszenia pokrzywdzonych, orzeczony środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B i jego okres, orzeczona nawiązka na rzecz pokrzywdzonych oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem I instancji.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Sprawstwo oskarżonego i wina w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego. Oskarżony swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona przypisanego mu czynu. Wymierzona przez Sąd I instancji kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest odpowiednia do stopnia winy oskarżonego, a ponadto spełni swoje cele prewencyjne i wychowawcze. Sąd odwoławczy podzielił przy tym stanowisko Sądu I Instancji w</p>	

zakresie zasadności zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na wskazany okres próby. Sąd nie dopatrzył się uchybień w zakresie zasadności orzeczenia o oddaniu oskarżonego w okresie próby pod nadzór kuratora sądowego, pisemnego przeprowadzenia pokrzywdzonych, orzeczenia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B i jego okresie, nawiązce oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach za postępowanie przed Sądem I instancji.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 636 §1 k.p.k., w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, wobec nieuwzględnienia apelacji, zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 złotych (ryczałt za doręczenia i dane o karalności) i wymierzył oskarżonemu za postępowanie odwoławcze opłatę w kwocie 180 złotych.

7. PODPIS
Waldemar Cytrowski Agata Wilczewska Marek Ziółkowski

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina oskarżonego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana